

# הנמר הטעיפש

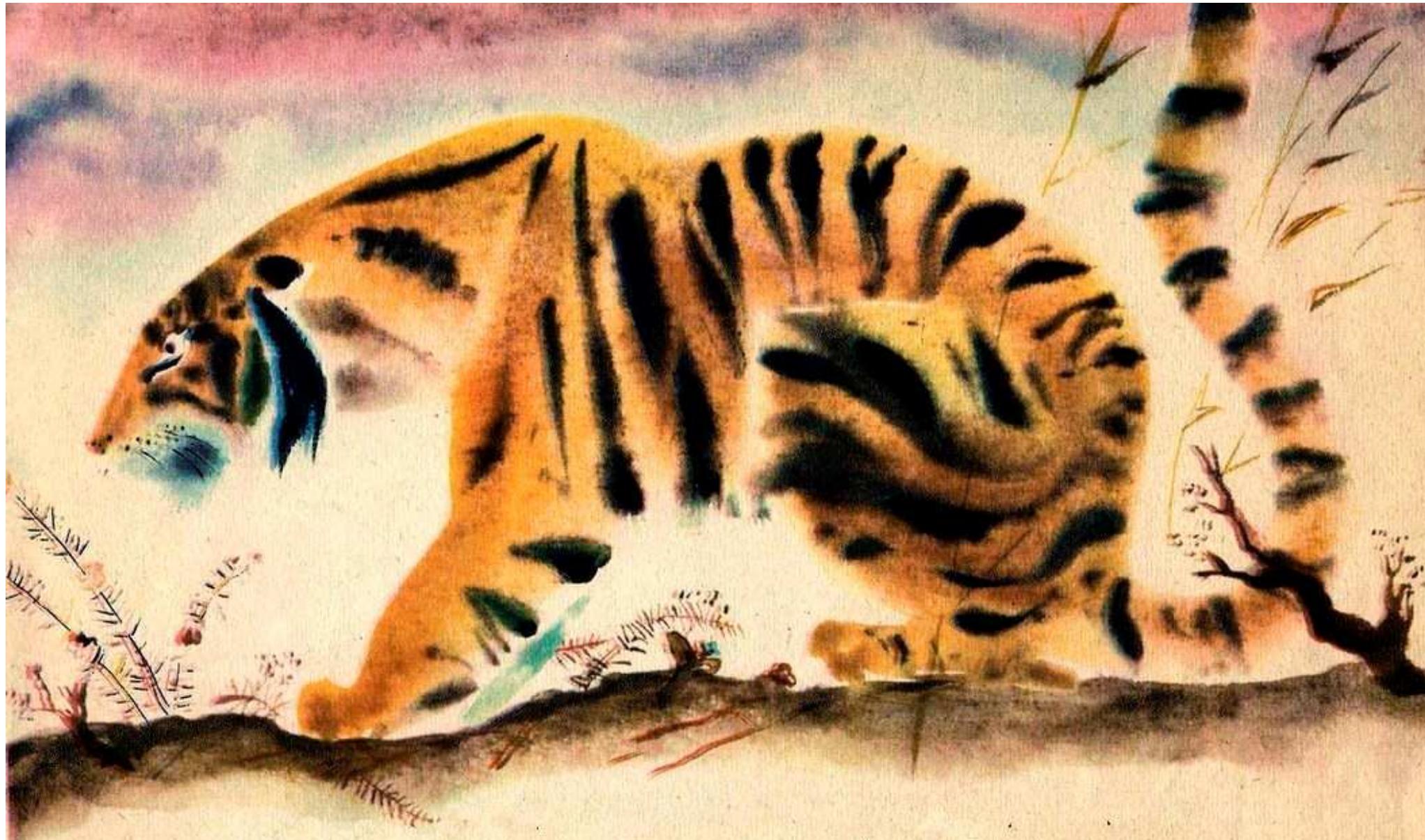




**אגדת עם - טיבט**

חי בעיר אחד נמר זקן וחכם. כשהרגיש שהגיעה שעת מותו הוא קרא אליו את בנו  
ושאל:  
"אמור לי, למי בעולם הניבים הגדולים ביותר?"  
"לנמר" ענה הבן.  
"נכון. ולמי הציפורינים החדות ביותר?"  
"גם כן לנמר."  
"גם זה נכון. מי יודע לרווח יותר מהר ולקפוץ גבוה יותר מכל חייה בעיר?"  
"הנמר" ענה הבן בלי לחשוב רגע.  
"از תענה לי עכשו על השאלה האחרונה: מי חזק ביותר בכל העולם?"  
"החזק ביותר הוא זה שאצלו הניבים הגדולים ביותר, הציפורינים החדות ביותר, מי  
שרץ מהר יותר ו קופץ גבוה יותר מכל חייה. החזק ביותר זה אני, הנמר!"





האב הגoso נאנח:  
"פעם באמת חשבתי כי הנמר הוא העצום ביותר בכל העולם. אך היום אני יודע  
שהחזק מהכל הוא בן-אדם. שמעبني בקול: תפחד מבן-אדם, תתרחק ממנו, אל  
תיפגש אותו ואל תתמודד אותו. בן-אדם חזק יותר מנמר!"  
כך אמר ומת.

הנמר הצעיר חשב על דבריו של אבא: "כנראה לבן-אדם ניבים עצומים אם הוא חזק  
מנמר! וגם הצייפוריים שלו בוודאי חdots מואוד! טוב היה להסתכל על בן-אדם, אפילו  
מרחוק. צריך רק למצוא איפה הוא".

כר חשב הנמר ויצא לחפש בן-אדם. הלך והלך וברורים פגש ביאק.  
זה כנראה בן-אדם" חשב הנמר "רק לא רואים אצלו ניבים ולא ציפורניים. בכל אופן  
אבלו האם זהו בן-אדם".

"אמור לי" הוא קרא מרחוק "האם אתה בן-אדם?"





היאק השתוּם:

"אייזה בן-אדם אני? אני יאק פשוט."

"וראית איפה שהוא בן-אדם?"

"וודאי ראייתי, ולא פעם אחת."

"וזה נכון שלבן-אדם ניבים וציפוריים גדולים מלאה שלי?"

"מה אחר, מה אחר! אין לבן-אדם שום ניבים ולא ציפורניים."

"איך זה יתכן?" השתוּם הנמר "از בודאי הזרעות שלו חזקות ביותר; אם נמר לא יכול להתמודד אותו!"

"הזרעות שלו חלשות לגמרי. בן-אדם לא יכול להרוג אפילו זאב במכת הזרע שלו."

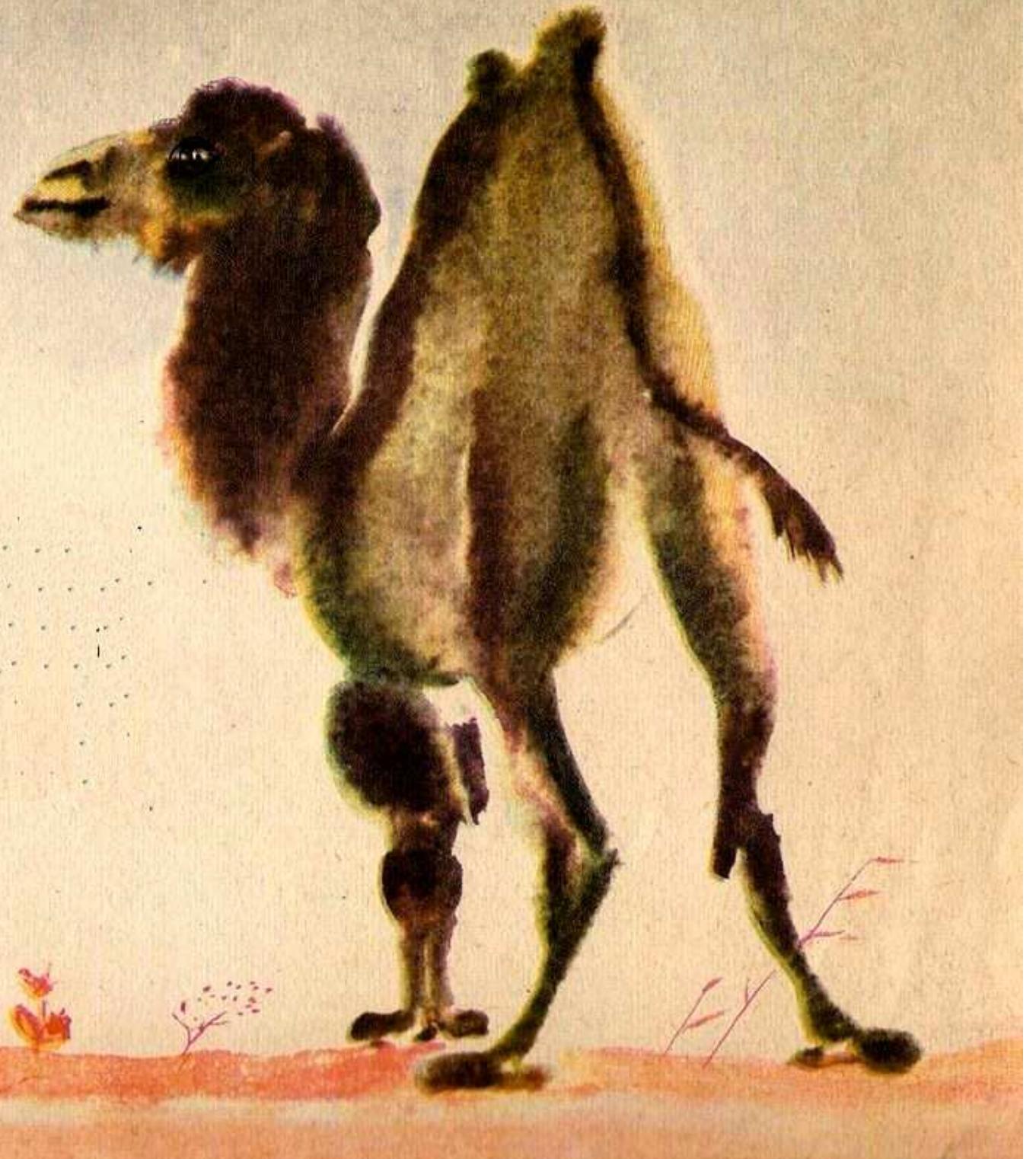
"אתה משקר" אמר הנמר בחומרה "אבא שלי אמר שבן-אדם הוא החזק מכל החיות!

אלך לשאול על בן-אדם אצל מישואו אחר."

וهو הילך שוב לחפש בן-אדם. הילך והילך עד שפגש בגמל.  
"איזה חייה גדולה" חשב הנמר "זה בודאי בן-אדם."  
על כל מקרה הוא הסתתר בין שיחים וקרא שם לגמל:  
"אמור לי, האם אתה בן-אדם?"  
"מה אטר, מה אטר!" השתום הגמל "אני בכלל לא דומה לבן-אדם."  
"ולא ראיית איפה שהוא בן-אדם?"  
"האם לא ראייתי בן-אדם?" קרא הגמל "עשר שנים הוא רוכב על גבי ואני משרת אותו  
בימים, בלילה ובכל מזג האוויר!"  
"כלומר, בן-אדם הוא עוד יותר גדול ממך?" השתום הנמר.  
"לא" הגמל הניע את ראשו "בן-אדם הוא קטן מאד. אני מוכחה לך רוכע על ברכיים כדי  
שהוא יוכל לעלות על גבי".



"از בoodai יש לו עור עבה  
מאוד אם הוא לא מפחד  
מניבים וציפורניים של  
נמר?"  
לא ולא! מכל בעלי החיים  
לבן-אדם העור העדין  
bijoter. הוא מפחד אפילו  
עמקצת יתושים!  
"AIR זה יתכן?" חשב  
הנמר "از אבא המנוח  
שיקר לי? הוא נראה  
מעולם לא ראה בן-אדם.  
מסתבר שבן-אדם הוא חי  
לא כל כך איומה."  
והנמר החליט, מה שלא  
יהיה, אבל הוא ימצא  
ויתרוף את בן-אדם.



הרבה זמן הוא נדד ביערות ובהרים בחיפוש אחרי בן-אדם, עד ששמע דפיקות  
כלשהן בקצתה העיר. היה זה חוטב עצים שעיבד עץ אלון.

בקפיצה אחת הגיע הנמר לקצתה העיר. ...

"איזה חייה מוגחת" חשב "אין לו ניבים ולא ציפורניים, ואףילו פרווה אין לו".  
הוא נתן עוד דילוג והגיע עד לחוטב העצים.

"שמע-נא" אמר הנמר "עוד לא פגשתי חיים כמוור. מוזר ביותר שעד עכשיו לא  
טרפו אתר הזאים או הדוביים מהעיר זהה".





"אני לא חי ולקן לא טרפו אותי" אמר  
חוטב העצים.  
"از מי אתה אם לא חי?" שאל הנמר.  
"אינך רואה? אני בן-אדם!"

"בן-אדם?" השטומם הנמר "ازיך אתה נראה? ואבא הטיפש שלי פחד מוך".

"אבא שלך היה נמר נבון אם פחד מבן-אדם" אמר חוטב העצים.

"תclf נראה מי חכם יותר, אני או אבא שלי. אני אוכל אתך עוד לפני שהשמש תשקע אחרי הריפ".

"הו, אדוני הנמר" אמר חוטב העצים "לפני שאמות היתי רוצה להראות לך מה אני יודע לעשות. תראה את הבית שבניתי לעצמי".

"תראה לי, אבל מהר!" אמר הנמר "כי אני כבר רעב מאד! לך קדימה ואני אלך אחריך!". חוטב העצים התחיל ללקת אל הצרייף שלו והנמר הלך אחריו ומלמל:

"אבא שלי היה פחדן! הוא פחד מהყיצור החלוש הזה - בן-אדם!"

הם הגיעו לביתו של חוטב העצים, צרייף בניו היטב מאבן וקירות עז גדולות.  
"מה זה?" שאל הנמר.

"זה המקום בו אני חי" אמר חוטב העצים "מאוד נוח לחיות כאן. גשם לא מרטיב אותי, איןני סובל מימי הרוב ולא מקור השlag".

"אהא, יפה מאד!" שמח הנמר "זה מקום מגורי! אחרי שאוכל אתך אתנהל בו בעצמי!"

"אבל אתה לא יודע איך לפתח ולסגור את הדלת" אמר בן-אדם "בוא וראה לך." חוטב העצים נכנס לבתו, סגר אחריו את הדלת וקרא לנמר:

"נסח עכשו להגיע אליו!"

הנמר הכה בכפו בדלת, אבל הדלת הייתה חזקה ולא נכנע.

"אתה רואה" אמר חוטב העצים "איזה מגורים טובים יש לי."

כאן אני לא מפחד מכך אחד, אפילו לא מוך".

כר אמר, פתח את הדלת ויצא מהבית.

והנמר חשב "בן-אדם זו חייה טיפשה. הרי אילו  
 נישאר בבית שלו לא הייתי יכול לטרוף אותו, והוא  
 לא חשב על כך".

אבל בן-אדם שאל:

"ואולי תרצה לנסות כמה נעים להיות בבית שלי?".

"אני רוצה" אמר הנמר ונכנס לבית.



וכשהוא רק היה בפנים חוטב העצים סגר היטב את הדלת, תמן בה בבול עז כבד  
ובלי למהר חזר לחטוב עצים.

"הו!" קרא אחורי הנמר "תוציא אותה מיד מכאן! המשמש תכף תשתור אחורי ההר  
ואני עוד לא טרפה תרנן!"

"ולא תטרוף" אמר חוטב העצים "כי המנץח הוא מי שנבען יותר ולא מי שחזק. שלום  
לך, נמר טיפש. אבא שלך היה חכם יותר ממך!"

כמה שלא ניסה הנמר, הוא לא הצליח לפתח את דלת הצריף. בן-אדם בנה את ביתו  
טוב וחזק מאד. ובערב חוטב העצים חזר עם רוביה לבית שלו, הרג את הנמר ומעורו  
עשה פוחלץ.



